

عنوان مقاله:

بررسی مقررات قانونی محاربه و افساد فی الارض

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در مدیریت و حقوق (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حسینعلی زهره منش

خلاصه مقاله:

مبنای جرم انگاری محاربه و افساد فی الارض و بغی در حقوق کیفری ایران، آیه 33 سوره مائده است. یکی از جرایمی که در شریعت مقدس اسلام مورد عنایت و توجه شارع بوده، بغی و یا جرم سیاسی است بهرغم اینکه در این آیه، هم به محاربه و هم به افسادالارضی اشاره شده است، اما اغلب مفسرین و قاطبه فقها معتقدند که آیه مذکور صرفاً در مقام جرم انگاری محاربه است و نمی توان از این آیه، جرم انگاری افساد فی الارض را استنباط کرد. با این حال مقنن با برداشت سطحی از این آیه در موارد زیادی به جرم انگاری افساد فی الارض اقدام کرده است. دلیل افزودن قید (فی الارض) به واژه (فساد) نیز آن است که عمل ارتكابی حالت اعتدال زمین، به عنوان زیستگاه انسان ها را مختل نمود و آن را برای سکونت انسان نامناسب می سازد. انواع دیگری از افساد هم وجود دارند که از حکم محارب خارج هستند زیرا (واو) عطف در آیه 33 سوره مائده وارد شده است که دلالت بر مغایرت معطوف با معطوف علیه دارد و لیکن چون مجازات مفسد در آیه مذکور آمده است حاکی از دلالت بر افساد فی الارض است.

کلمات کلیدی:

معاونت، مباشرت، افساد فی الارض، محاربه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/900871>

